

FERİBA VEFİ • Villa Yolunda

FERİBA VEFİ 1963'te Tebriz'de doğdu. Yazmak, çok küçük yaştan itibaren büyük tutkusu oldu. 1986'da basılan ilk kitabından sonra birçok romanı ve öykü kitabı yayımlandı. İran'ın en popüler çağdaş kadın yazarlarından biri olan Vefi, eleştirmenlerce de ülkenin modern yazarları arasında en üst sıralarda görülmektedir. Eserleri birçok dile çevrilen Vefi, ulusal ve uluslararası çeşitli edebiyat ödüllерinin de sahibidir.

Der Rah-e Villa

© 2016 Nashre-Cheshmeh Publishing House, Tehran, Iran

İletişim Yayınları 3640 • Dünya Edebiyatı 344

ISBN-13: 978-975-05-3927-5

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Kıvanç Koçak

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Oben Üçke

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FERİBA VEFİ

Villa Yolunda

Der Rah-e Villa

FARŞADAN ÇEVİREN
Damla Gürkan Anar

İÇİNDEKİLER

Villa Yolunda	7
Binlerce Gelin	21
Ekşi Surat	35
Kafe	51
Safranlı Helva	65
Otobanın Öte Yanı	71
Kurtlar	81
Mahkemeden Önceki Gün	89
Kocası Olan Kadın	99

Villa Yolunda

Gençtim ve beni bu kadar üzmeye hakkı yoktu. Birkaç gün tasasızca gezip dolaşabilmek, dinlenebilmek istemiştim. Birkaç gün annemin dırdırından uzaklaşayım, çocukların insanı tüketen sorumluluğundan kurtulayım istemiştim. Mitra'nın yarım ağız yaptığı daveti, kendisinden daha fazla ciddiye almamın sebebi buydu ve bu haberi yüksek sesle duyurdum:

“Mitra teyzenizin villasına gidiyoruz.”

Puya sevinçten havalara uçtu. Annem, uzun zamandır atıl olan seyahat telaşı halini devreye soktu.

“Yanımıza kalın giysiler almalıyız. Kuzey, geceleri soğuk olur.”

Mitra, annemi getirin veya getirmeyin demedi. Sadece çocukları da alıp birkaç gün yanına gelmemi istedi.

“Abbas'ı göndereceğim, sizi otogardan alacak.”

Daha sonra telefonda seyahatin detayları hakkında konuştuk birçok kere fakat Mitra bu sohbetlerde de annemi getirmek hususunda herhangi bir şey söylemedi. Hatta içten içe bunun da annemle yaşamak karşılığında verilen bir çeşit

sus payı olduğunu düşündüm. Annemle yaşamak Mitra'nın bir haftadan fazla tahammül edebileceği bir şey değildi. Yurt dışına gideceğini veya meşgul olduğunu bahane ederek onu yanıma yollardı. “Kocan evde yok, yalnız kalmayın.”

Elinin altındaki onca servet ve imkân düşünülecek olursa, hâlâ ara sıra vicdan azabı duyması ve bunun sonucunda birkaç gün villasını ziyaret edip dinlenmemi istemesi doğaldı. Depresyonda olduğumdan ve antidepresan kullandığımdan haberdardı. Annem bazen sorularına cevap vermediğimi de ona yetiştirmişti. Uzun zamandır birkaç gramlık dili mi hareket ettirmek yerine külçe gibi ağır başımı sallamayı adet edinmiştim. Mitra bugünlerde hiçbir şey yapacak takatim olmadığını biliyordu.

Bazı vakitler çocuklarla olan bağımlı unutuluyordum. Ne zaman ve ne sebeple hayatıma girmişlerdi? Tek bildiğim, mesuliyetlerinin bana ait olduğuydu. Onları uyutma ve doyurma sorumluluklarımı itina ile yerine getiriyordum. Hatta bazen onlarla oyun oynadığım bile olurdu fakat bu işlerin hiçbirinden keyif almıyordum. Birkaç gün için annelik vazifesinden azade olmak ve anne olduğumu unutmak istiyordum, hatta bakımına muhtaç bir annenin kızı olduğumu da. Son günlerde annem bir yana, kendime bile tahammülüm yoktu.

Yokluğumun annem için de iyi bir fırsat olacağını düşündüm. Ev, benim sıkıntı verici varlığımdan azade olacak ve annem, birkaç gün de olsa benim somurtkan suratımı görmekten kurtulacaktı. İsteddiği her komşuyu eve davet edebilecek ve çocukların zırlıtısından, gürültüsünden uzak, rahat bir uyku çekebilecekti.

“Senin yürüyecek halin yok ki.”

Annem kararlıydı.

“Yaya gitmiyoruz ya. Mitra, Abbas'ın bizi alacağını söyledi.”

Sessiz kaldım. Anneme bizimle gelmemesini nasıl söyleyebilirdim ki? Ona tahammülüm olmadığını ve yalnız kalmak istediğimi? Keşke o da çocukları birkaç gün için kendisine bırakıp ortadan kaybolabileceğim annelerden olsaydı. Ama değildi işte. “Ben çocuk büyütme faslını bitirdim. Şimdi sıra sizde.”

Mitra’nın çocukları söz konusu olunca böyle davranmadığını hatırlatırdım.

“O zamanlar gençtim. Gerekli sabrım vardı.”

Bir defasında Puya’yı ona bıraktım, surat yaptı.

“Çabuk dön. Acıkırsa ne yaparım bilmiyorum.”

“Süt ver yeter.”

“Ne kadar vereyim? Ben böyle şeyleri bilmem ki. Gördün, daha önce bir kere beceremedim sütü hazırlamay1. Benim zamanımda süt tozu falan yoktu ki.”

Mitra aradı. Bileti ne zaman alacağımızı, hangi gün ve saat kaçta hareket edeceğimizi konuşmak için. Karşılama merasimlerine bayılır. Sanki Amul’un köylerinden birine değil de Teksas’a gidiyoruz. Ayrıca Abbas’ın bizi kolayca bulması için otogarın ne tarafında beklememiz gerektiğini anlattı. Zira hepimiz Abbas Efendi’nin bizi arama zahmetine girmeyeceğini biliyorduk. Şöyle bir dolanıp hızlıca eve döner ve gayet rahat bir biçimde “Yoklardı” der.

Annem ayağa kalktı ve telefona yaklaştı.

“Söyle, otogardaki restoranın önünde bekleyeceğiz. Rahatça bulur bizi.”

Telefonun kablusunu parmağıma doladım.

“Gelip gelmeyeceğimiz daha belli değil.”

Bunu inadımdan söyledim. Aslında anneme söylüyordum. Kinayemi anladı. Duygularımdan haberdardı ama ne olursa olsun seyahatten vazgeçmeye niyeti yoktu. Hiçbir zaman da olmadı. Konu gezip dolaşma olunca gençleşip kuvvetleniveriyor, hepimizden önce yola düşüyordu. Bana